

Universitätsbibliothek Paderborn

**B. Alberti Doctoris Magni ex Ordine Prædicatorum
Episcopi Ratisponensis De Adhærendo Deo Libellvs**

**Johannes <de Castello>
Albertus <Magnus>**

Antverpiae, 1621

Cap. XXXVI. De simplicitate eius in Episcopatus, & alijs quæ gessit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44148

maius Altare petiit, ibique diu paui-
mento adhærens, deuotè orationi incu-
buit. Interim autem concursus vicius-
que sexus per totam excitatur ciuita-
tem; & ecce completa oratione, à Clero
cum Canticis lætitiae more Pontificum
intronizatus, summo commendatur
Pastori, Deum benedicentibus quia ta-
lem digni sunt habiti supra se videre
Sacerdotem, quem vitæ sanctitas com-
mendat, & doctrinæ claritas cum ce-
lebri fama totius orbis spectabilem
reddidit vniuersis.

C A P V T   X X X V I .

*De simplicitate eius in Episcopatu,
& alijs que gessit.*

P ASTOR itaque in populo Dei factus,
eadem in corde humilitas, eadem in
vestimentis ipsius vilitas fuit. Sic im-
plebat officium Episcopalis dignitatis,
ut non desereret Ordinis sui austera-
tem, & conscientiæ puritate in: nam cal-
ceamenta sua rusticana ferre non eru-
buit; vnde à Bauarorū populo Episco-
pus cum botis, id est magnis & grossis
fotu-

ſotularibus, vulgariter appellabatur. nimis vir Dei meditationi Legis Dei intentus, toto nisu circa cultum interioris hominis ſollicitus, parum de exteriori ornatu cogitabat. Non etiam phaleratorum equorum uſus pompa, ut multis eſt conſuetudo; ſed cum religioſa ſocietate aliquando pedeſter diœcſim viſitando incedebat, tantum iumento quod Episcopalia ornementa deferebat contentus. Ut autem vir Dei Deo ſecuriuſ vacaret, ſæcularia negoția fidelibus viris committere voluit, ne ijs præpeditus, de negligentia ouium Christi argui poſſet: vnde in Dei opere nihil prætermittens, ſacris meditacionibus, orationibus, ceterisque ad Episcopalem perfectionem pertinentibus iſſistebat quotidie. Inter cetera verò ſui ingenij & ſanctitatis monimenta qua in Episcopatu oſtendit & gemit, inſigne volumen ſuper Lucam edidit: quod profecto volumen, quam liber ab omni ſæculari actione Deo ſoli adhærens extitit, quo ſpirituque feruebat declarat lucide, ita ut plerique conſtanter dicere audent, quod ſpecialiſſimo dono ſancti Spiritus pro tunc cum dicta-

ret

Etaret & conscriberet hoc volumen, sit inspiratus : Liber enim ille spirat cælestium charismatum singularem suavitatis odorem, prolixiorque est Liber ipse alijs per ipsum editis voluminibus in Biblia. Postillam verò hanc super Lucam, ut aiunt, propriis manibus scripsit humilis & laboriosus Albertus; in cuius rei testimonium est Liber ipse de manu eius propria in Conuentu Ratisponensi Ordinis Fratrum Prædicatorum, quem pro tanti Patris reuerentia, tamquam magnum aliquid conservauant. In memoriale sui ipsius, puta in ædificiis nouis construendis & ampliandis terræ terminis, nihil attentare voluit, qui ampliorem, non manufactam, æternam in cælis domum intrare cupiebat; sed animabus in æternum vivituris, ne deperirent, vigilanter curam egit: gloria enim temporalis illi erat fastidio; humilia semper amplectebatur, memor propriæ sententiæ quā in Postilla ponit, sic loquens: *Qui fastu superbie elatus humilis non est, etiam si in Choro Christi residet, nullus in regno Dei est.* Fecit tamen ex sola pia deuotione, quam ad suum Patrem habebat Dominicum,

M

memo-

memoriale istud , ordinans scilicet in Ratisponensi Ecclesia & statuens perpetuò de eodem Patre tenendum Officium per Festiuitatem ipsius, disponens nihilominus dari Canonicis distributiones pecuniae eodem die , quæ fieri in Collegiatis solent Ecclesiis, quas Praesentias quidam appellant.

CAPVT XXXVII.

Quare Albertus resignauit Episcopatum, & quod laudandus sit propter hoc factum.

ELAPSIS igitur paucis annis postquam præclarus præfus Albertus memoratam Ecclesiam laudabiliter rexisset , multi non ferentes eius sanctam conuersationē , & ille etiam tumultuum diuersorum turbinibus cùm torquereatur , cernensque in populo duro non posse proficere , tædio affectus , vt pote cui honor Prælationis & amicitia hominum peccatorum non sapiebat , timebatque de periculo quod Alamanniæ Episcopos ob temporalis dominij grauamen ad multa damnabilia quandoque